

JULIE BUXBAUM

Het  
Rosie Project  
voor jongeren

HET



ONGELUK  
PROJECT

Het ongelukproject

Van Julie Buxbaum verscheen eerder:

*Vertel me drie dingen*

JULIE BUXBAUM



UITGEVERIJ  
De Fontein  
JEUGD



Voor Josh, de aanvoerder van mijn clubje.  
Dank je wel dat ik voor altijd lid mag blijven.

Ik hou van je.

En voor Indy, Elili, en Luca: mijn hart, mijn geest,  
mijn thuis, mijn clubje, mijn leven.



# DAVID



**E**en unieke gebeurtenis: Kit Lowell is net naast me komen zitten in de kantine. Ik zit altijd alleen, en daarmee bedoel ik ook echt altijd. Niet het zogenaamde altijd uit het overdreven taaltje dat mijn klasgenoten zo graag gebruiken. Ik zit nu 622 dagen in de bovenbouw, en er heeft nog nooit ook maar iemand naast me gezeten in de lunchpauze. Daarom kan ik het feit dat ze zo dicht bij me zit dat haar elleboog die van mij bijna raakt, gerust een gebeurtenis noemen. Mijn eerste ingeving is om meteen mijn notitieboekje te pakken om op te zoeken wat ik over haar heb opgeschreven. Bij de K van Kit, niet bij de L van Lowell, want hoewel ik goed ben in het onthouden van feiten – wetenschap is mijn hobby – ben ik hopeloos als het om namen gaat. Dat komt aan de ene kant doordat namen losse woorden zijn, zonder context, en aan de andere kant doordat ik namen haast nooit vind passen bij de mensen van wie ze zijn. En dat laatste is, als je erover nadenkt, heel begrijpelijk.



Ouders geven hun kind een naam op een moment waarop ze het absolute minimum aan informatie ooit hebben over de persoon die de naam krijgt. Die gewoonte is simpelweg onlogisch.

Neem Kit nou, bijvoorbeeld. Eigenlijk is haar echte naam Katherine, maar zo noemt niemand haar ooit – zelfs niet op de basisschool. Kit ziet er in geen enkel opzicht uit als een Kit. Dat is een naam voor een hoekig, weinig flexibel iemand, die – met een eenvoudige gebruiksaanwijzing – gemakkelijk te begrijpen is. In plaats daarvan zou er in de naam van het meisje naast me een Z moeten zitten, omdat ze me in de war brengt, zigzagt door de school en plotse-ling opduikt op verrassende plekken – zoals aan mijn tafel in de lunchpauze. En misschien het getal acht, omdat ze een zandloperfiguur heeft, en de letter S, want dat is mijn lievelingsletter. Ik mag Kit, want ze heeft nog nooit vervelend tegen me gedaan, iets wat niet gezegd kan worden van het overgrote deel van mijn klasgenoten. Jammer dat haar ouders zo'n verkeerde naam voor haar hebben gekozen.

Ikzelf ben een David, en dat klopt ook niet, want er zijn massa's Davids op de wereld. De laatste keer dat ik dat heb gecontroleerd waren het er 3.786.417, alleen al in de Verenigde Staten. Dus je zou, als je op mijn voornaam afgaat, kunnen zeggen dat ik iemand ben zoals er zo veel rondlopen. Of ten minste relatief neurotypisch, een wetenschappelijke, minder beledigende manier om te zeggen dat iemand normaal is. Zo ben ik nooit genoemd. Op school noemt niemand me ooit iets, behalve af en toe homo of downie, wat allebei onlogisch is. Ik heb een IQ van 168 en ik val op meisjes, niet op jongens. Bovendien is homo een denigrerende benaming voor een homoseksueel iemand, dus

zelfs als mijn klasgenoten het mis hebben wat mijn seksuele geaardheid betreft, zouden ze nog dat woord niet moeten gebruiken. Thuis noemt mijn moeder me zoon. Daar heb ik geen moeite mee, want dat klopt. Mijn vader noemt me David, een naam die voelt als een kriebelige trui met een te strakke col, en mijn zusje noemt me Little D. Om de een of andere reden past dat precies bij me, hoewel ik zelfs niet een klein beetje klein ben. Ik ben 1 meter 90 lang en weeg 75 kilo. Mijn zus is 1 meter 62 en weegt 48 kilo. Eigenlijk zou ik haar Little L. moeten noemen, een afkorting van Little Lauren, maar dat doe ik niet. Al sinds ik heel klein was, noem ik haar Miney, omdat ze voor mijn gevoel het enige is in deze ingewikkelde wereld wat echt van mij is.

Miney is het huis uit omdat ze studeert, en ik mis haar. Ze is mijn beste vriendin, in feite mijn enige vriendin, maar zelfs al had ik vrienden, dan zou zij nog steeds mijn beste zijn. Tot nu toe is ze de enige persoon die ik ooit heb gekend, die het iets minder moeilijk heeft gemaakt om mij te zijn.

Intussen zul je wel begrepen hebben dat ik anders ben. Het duurt meestal niet zo lang voordat mensen dat door hebben. Een arts dacht ooit dat ik misschien op de grens zat van Asperger. Dat is natuurlijk onzinnig, want je kunt helemaal niet op de grens zitten van Asperger. In feite kun je helemaal geen Asperger meer hebben, want dat syndroom is in 2013 uit de *DSM-5* geschrapt (*Handboek voor de classificatie van psychische stoornissen*). In plaats daarvan wordt van mensen met die verzameling kenmerken gezegd dat ze hoogfunctionerend autisme (of HFA) hebben, wat ook weer misleidend is. Het autismespectrum is multidimensionaal, niet lineair. Die arts was duidelijk niet goed wijs.

Uit nieuwsgierigheid heb ik zelf het een en ander gelezen op het gebied van stoornissen (op eBay heb ik een tweedehandsexemplaar van de *DSM-4* gekocht – de 5 was te duur), en hoewel ik niet de medische kennis heb om een volledig juiste diagnose te stellen, geloof ik niet dat het etiket Asperger, of HFA, op mij van toepassing is.

Ja, op sociaal gebied maak ik soms blunders; ik hou van orde en regelmaat; als iets me interesseert, ben ik vaak hypergefocusd tot op het punt dat ik verder alles vergeet en, oké, ik ben onhandig. Maar als het moet, maak ik oogcontact. Ik krimp niet in elkaar als je me aanraakt. Uitdrukkingen herken ik doorgaans wel. Ik heb alleen voor de zekerheid een lijst met de meest voorkomende in mijn notitieboekje gezet. Ik hoop dat ik me kan inleven in anderen, maar dat durf ik niet te garanderen.

Ik betwijfel trouwens of het iets uitmaakt of ik het syndroom van Asperger heb, vooral omdat het niet langer bestaat. Het is gewoon het zoveelste etiket dat iemand opgeplakt krijgt. Neem nou het woord sportfanaat. Als maar genoeg psychiaters dat zouden willen, zou het in de *DSM* opgenomen kunnen worden. Alle spelers van het Mapleview footballteam zouden worden gediagnosticeerd, met minstens twee van de volgende kenmerken: 1. Een atletisch uiterlijk, vooral in witte spandexkleding; 2. Onnatuurlijk handig zijn in het aanbrenge van een hardplastic beker om je penis; 3. Een klootzak zijn. Het maakt me niet uit of je me een Aspie of een mafkees of zelfs een idioot noemt. Feit blijft dat ik heel graag wat meer zou zijn zoals de rest. Niet per se zoals de sportfanaten. Ik wil niet zo'n gast zijn die het leuk vindt om jongens als ik te pesten. Maar als ik mezelf kon upgraden van David versie 1.0 naar 2.0, en dan zou we-

ten hoe ik een doorgewoon gesprek moest voeren, zou ik het meteen doen.

Misschien is een naam kiezen voor je kind als het uiten van een wens voor ouders. Zoiets als wanneer je naar een restaurant gaat, en rood zegt als wordt gevraagd hoe je je biefstuk gebakken wilt hebben. Hoewel er nergens is vastgelegd hoe rood dat dan moet zijn, hoop je dat je precies krijgt wat je bedoelt.

Mijn ouders hebben een David besteld. In plaats daarvan kregen ze mij.

In mijn notitieboekje:

*KIT LOWELL: Lengte: 1 meter 64. Gewicht: ongeveer 57 kilo. Golvend bruin haar, in een paardenstaart op toetsdagen, regenachtige dagen en meestal op maandag. Bruinige huid, want haar vader, tandarts, is blank en haar moeder Indiaas. Leerprestaties: 14e van de klas. Activiteiten: schoolkrant, taalclub Spaans, Pep Club (voert acties uit voor meer sfeer op school).*

*Bijzondere ontmoetingen:*

*1. Groep vijf: hield Justin Cho tegen toen hij mijn onderbroek van achteren omhoog wilde trekken.  
2. Groep acht: heeft een valentijnskaart voor me gemaakt. (Opmerking: KL heeft voor alle jongens een valentijnskaart gemaakt, niet alleen voor mij. Maar toch. Het was aardig. Behalve die glitters. Want glitters zitten los en zijn kleverig, en ik hou niet van losse, kleverige dingen.)*

3. Tweede klas: na een wiskundeles vroeg ze welk cijfer ik voor mijn wiskundetoets had gehaald. Ik zei: 'Een 10.' Zij zei: 'Wauw, dan zul je wel hard geleerd hebben.' Ik zei: 'Nee, kwadratische vergelijkingen zijn gemakkelijk.' Zij zei: 'Hm, oké.' (Later, toen ik het gesprek nadeed voor Miney, zei die dat ik had moeten zeggen dat ik inderdaad hard had geleerd, ook al had ik dan gelogen. Ik ben niet zo goed in liegen.)

4. Vierde klas: Kit lachte naar me toen alleen onze twee namen werden omgeroepen bij de bekendmaking van de halve finalisten van de nationale competitie voor best presterende scholieren. Ik wilde zeggen: 'Gefeliciteerd,' maar Justin Cho zei al 'Shit, joh!' en sloeg zijn armen om haar heen. En toen keek ze niet meer naar mij.

Bijzondere kenmerken:

1. Als het koud is, draagt ze geen handschoenen maar trekt ze haar mouwen helemaal over haar handen.
2. Haar haar krult niet, maar het is ook niet steil. Het valt afwisselend in gewone en omgekeerde komma's.
3. Ze is het mooiste meisje van de school.
4. Ze zit in kleermakerszit op bijna alle soorten stoelen, zelfs smalle.
5. Ze heeft een vaag litteken naast haar linkerwenkbrauw, ongeveer in de vorm van een Z. Ik vroeg Miney een keer of ze dacht dat ik dat litteken ooit zou mogen aanraken, want ik ben

nieuwsgierig naar hoe dat voelt, en Miney zei:  
'Sorry, Little D, maar de *Magic 8 Ball* zou zeggen:  
"Mijn bronnen zeggen nee."

6. Ze rijdt in een rode Toyota Corolla, kenteken  
XHD893.

Vrienden:

Zowat iedereen, maar ze gaat het meest om met  
Annie, Violet en soms Dylan (het meisje Dylan, niet  
de jongen Dylan). Gemeenschappelijke kenmerken  
van het vriendinnengroepje, met uitzondering  
van Kit, zijn: gesteld haar, lichte vorm van acne,  
borsten groter dan gemiddeld. Vorig jaar heeft  
Kit vijf schooldagen hand in hand door de gangen  
gelopen met Gabriel - ze bleven af en toe staan  
om te zoenen - maar tegenwoordig doen ze dat  
niet meer. Ik mag Gabriel niet.

Aanvullende opmerkingen:

Aardig. Miney heeft haar op de lijst Te vertrouwen  
personen gezet. Daar ben ik het mee eens.

Natuurlijk sla ik mijn notitieboekje niet open waar ze bij zit.  
Zelfs ik snap dat dat niet kan. Maar ik raak wel de rug aan,  
want ik heb het graag bij de hand. Dan maak ik me min-  
der zorgen. Dat notitieboekje was Mineys idee. Toen ik in  
de brugklas zat, kwam Miney na het kleedkamerincident,  
wat niet relevant is voor dit verhaal, tot de conclusie dat ik te  
goed van vertrouwen ben. Blijkbaar spreken de meeste men-  
sen, in tegenstelling tot ikzelf, niet altijd de waarheid als ze  
iets zeggen. Zie bijvoorbeeld dat advies van hierboven over

De Toetsleugen. Waarom zou ik doen alsof ik heb geleerd voor een toets, terwijl dat niet zo is? Belachelijk. Kwadratische vergelijkingen zijn makkelijk. Dat is gewoon een feit.

‘Dus je vader is dood,’ zeg ik, want dat is het eerste wat me te binnen schiet op het moment dat ze gaat zitten. Dit is nieuwe informatie, die heb ik nog niet toegevoegd aan haar gegevens in mijn notitieboekje. Dat komt doordat ik het nog maar net weet. Meestal ben ik de laatste die dingen te horen krijgt over mijn klasgenoten, als ik al iets over hen hoor. Maar Annie en Violet hadden het vanochtend over Kit toen ze bij Violets kluisje stonden, en dat zit toevallig boven dat van mij. Annie zei: ‘Kit is een wrak, weet je, sinds alles met haar vader, en ik weet dat het flink shit is geweest en zo, maar ze is, zeg maar, ik weet niet, een soort van gemeen.’ Normaal gesproken luister ik niet naar de andere leerlingen op school. Het meeste van wat ze te zeggen hebben is stomvervelend en klinkt als slechte achtergrondmuziek, metalig en irritant, heavy metal misschien. Maar om de een of andere reden drong dit tot me door. Toen begonnen ze te praten over de begrafenis, dat het zo raar was dat zij meer hadden gehuild dan Kit, dat het niet gezond is dat ze alles opkropt. Het is natuurlijk belachelijk om zoiets te zeggen, want gevoelens hebben geen massa, en bovendien zijn zij geen arts.

Ik was graag naar de begrafenis van Kits vader gegaan, al was het alleen maar omdat hij ook op mijn lijst met Aardige personen staat. En ik neem aan dat wanneer iemand van je lijst Aardige personen overlijdt, je naar zijn of haar begrafenis hoort te gaan. Kits vader, doctor Lowell, is – was – mijn tandarts, en hij heeft nooit gezegd dat mijn geluiddempende koptelefoon zijn boor in de weg zat. Na een gebitsreini-

ging gaf hij me altijd een rode lolly. Gevoelsmatig klopte dat misschien niet helemaal, maar ik vond het wel leuk.

Ik kijk naar Kit. Ze ziet er niet uit als een wrak. Eigenlijk ziet ze er netter uit dan gewoonlijk. Ze draagt een wit mannenoverhemd, dat duidelijk pas gestreken is. Haar wangen zijn roze, en haar ogen een beetje vochtig. Ik draai mijn hoofd opzij, want ze is zo adembenemend mooi dat het moeilijk is om naar haar te kijken.

‘Ik wilde dat iemand het me had verteld, want dan was ik naar de begrafenis gekomen. Hij gaf me altijd een lolly,’ zeg ik. Kit staart voor zich uit en reageert niet. Ik vat dit op als een teken dat ik door moet praten.

‘Ik geloof niet dat er een hemel is. Op dat punt ben ik het met Richard Dawkins eens. Volgens mij maken mensen zichzelf dat wijs, omdat de dood dan minder definitief lijkt en daardoor minder eng. In elk geval lijkt het me niet erg waarschijnlijk dat er zoiets bestaat als in de verhalen die je altijd hoort, over engelen en witte wolken en zo. Geloof jij in de hemel?’ vraag ik.

Kit neemt een hap van haar boterham. Ze kijkt nog altijd niet mijn kant op.

‘Ik denk het niet, want je bent heel intelligent.’

‘Het is niet vervelend bedoeld of zo, maar zou je het erg vinden om niet te praten?’ vraagt ze.

Ik ben er vrij zeker van dat ze niet van me verwacht dat ik antwoord geef op die vraag, maar ik doe het toch. Miney heeft de uitdrukking ‘niet vervelend bedoeld’ op de lijst Op-letten! gezet. Blijkbaar volgt er dan meestal iets akeligs.

‘Eigenlijk vind ik dat ook beter. Maar ik wil toch graag nog één ding zeggen: Je vader had niet dood moeten gaan. Dat is totaal oneerlijk.’



Kit knikt, en de komma's van haar haren schudden.

'Jep,' zegt ze. En daarna eten we de rest van onze boterhammen op – op die van mij zit pindakaas en jam, want het is maandag – in stilte.

Maar het is geen vervelende stilte.

Denk ik.

# KIT



Ik weet eigenlijk niet waarom ik niet bij Annie en Violet ga zitten in de lunchpauze. Ik voel hun ogen in mijn rug prikken als ik langs onze gebruikelijke tafel vooraan in de kantine loop. Het is een perfecte plek, want vanaf daar kun je iedereen goed zien. Ik eet altijd samen met hen. Altijd. We zijn beste vriendinnen; al vanaf de brugklas zijn wij drieën een team. Ik besef dus heel goed dat ik een soort van statement maak door niet eens even te zwaaien. Ik wist gewoon meteen toen ik binnenkwam en hen daar dicht bij elkaar zag zitten kletsen en lachen en gewoon zo normaal zag zijn, alsof er niets is veranderd, dat ik het niet kon. Ja, natuurlijk weet ik wel dat er voor hen ook niets is veranderd, dat er bij hen thuis niets akeliger of minder akelig is geworden dan voordat mijn leven in elkaar stortte. Ik kon daar niet gaan zitten, mijn kalkoensandwich uit mijn tas pakken en doen alsof ik dezelfde, oude vertrouwde Kit ben. De Kit die spot-tend een grapje zou maken over het overhemd dat ik draag.

Het is een vreemd soort eerbetoon aan mijn vader, een rare manier om te proberen dichterbij hem te zijn, ook al voel ik me door dat shirt nog meer een outcast en ben ik nog erger in de war door de hele toestand dan voordat ik het aantrok. Dat shirt is een onnodige herinnering aan wat er is gebeurd. Alsof ik het ook maar een minuut zou kunnen vergeten.

Ik voel me stom. Zou dat komen door het verdriet? Het lijkt alsof ik op school rondloop met een astronautenhelm op mijn hoofd. Een omhulsel van lusteloosheid, even ondoordringbaar als glas. Niemand hier begrijpt wat ik doormaak. Hoe zou dat ook kunnen? Ik begrijp het zelf niet eens.

Op de een of andere manier leek het veiliger om hier te gaan zitten, achterin, ver weg van mijn vriendinnen, die het duidelijk alweer over belangrijkere dingen hebben, zoals Violets dijen niet te dik lijken in haar nieuwe *high waist*-jeans. En ver weg van iedereen die me de afgelopen weken heeft aangesproken in de gang met zo'n gemaakt bezorgd gezicht. 'Kit, ik vind het toch zó erg van je vaaaader.' Het lijkt wel of iedereen het woord vader extra uitrekt, alsof ze bang zijn voor de abrupte stilte die onvermijdelijk valt na die zin. Want wat moet je verder nog zeggen? Volgens mijn moeder hoeven we geen moeite te doen om andere mensen op hun gemak te stellen. Dit gaat om ons, niet om hen, zei ze vlak voor de begrafenis tegen me. Maar zij huilt en slaat haar armen om wildvreemde mensen heen. Dat is niets voor mij. Wat dan wel? Daar ben ik nog niet achter.

Zo langzamerhand kom ik tot de ontdekking dat er geen manier is om hiermee om te gaan.

Ik ga absoluut niet huilen, dat is te gemakkelijk, te onverschillig. Ik heb gehuild om slechte cijfers en om huisar-

rest en een keer, heel gênant, om een mislukt kapsel. (Om het goed te praten: het heeft drie verschrikkelijk lange jaren geduurd voordat die pony weer was bijgegroeid.) Maar dit? Dit is te groot voor wat-ben-ik-toch-zielige, dwaze meisjes-tranen. Dit is te groot voor alles.

Huilen zou te goed voelen.

Ik had bedacht dat ik maar het beste naast David Drucker kon gaan zitten. Hij is zo stil dat je meestal vergeet dat hij er is. Hij is raar. Hij zit daar maar met zijn schetsboek, ingewikkelde tekeningen te maken van vissen. En als hij wel iets zegt, staart hij de hele tijd naar je mond zodat je denkt dat je iets tussen je tanden hebt. Begrijp me niet verkeerd, zelf ben ik het grootste deel van de tijd verlegen en voel ik me niet op mijn gemak, maar ik heb geleerd iedereen voor de gek te houden. David heeft het schijnbaar compleet opgegeven om te proberen net zo te zijn als de rest.

Ik heb hem nog nooit op een feest gezien of bij een footballwedstrijd. En ook niet bij een van die nerdy naschoolse activiteiten die hij misschien wel leuk zou vinden, zoals de wiskundeclub of leren coderen. Voor de duidelijkheid: ik ben dol op nerdy naschoolse activiteiten, want die staan goed op je aanmeldingsformulier voor de universiteit. Maar ik doe het liefst iets met taal en boeken, die clubs zijn toch net iets cooler. Eerlijk gezegd ben ik zelf eigenlijk ook een ontzettende nerd.

Wie weet? Misschien is het wel een heel goed idee van hem om de rest buiten te sluiten. Een prima overlevingsstrategie voor op school. Gewoon elke dag komen, je huiswerk maken, zo'n grote geluiddempende koptelefoon opzetten, en in feite gewoon de tijd uitzitten tot aan het eindexamen.

Ik mag dan een beetje klunzig zijn – soms wil ik gewoon

te graag aardig gevonden worden – maar toen mijn vader er nog was, kon je me niet bepaald stil noemen. Het is vreemd om aan tafel te zitten met maar één ander iemand, en om het lawaai van de kantine buiten te willen sluiten. Mijn vroegere overlevingsstrategie was totaal het tegenovergestelde. Ik stortte me altijd zonder meer in de strijd.

Vreemd genoeg heeft David een oudere zus – Lauren, ze heeft vorig jaar eindexamen gedaan – die het populairste meisje van de hele school was. Ze is totaal het tegenovergestelde van hem. Ze was klassenvertegenwoordiger en *homecoming queen*, een meisje dat aangewezen wordt om op te draven bij de jaarlijkse reünie van oud-leerlingen. (Op de een of andere manier wist zij die suffe traditie met haar hippie-achtige, beetje spottende uitstraling weer cool te maken.) En een tijdje heeft ze iets gehad met Peter Malvern. Alle meisjes, onder wie ik, waren weg van hem. Hij speelde basgitaar en had het soort gezichtsbehang waar de meeste jongens van onze leeftijd alleen nog maar van kunnen dromen. Lauren Drucker is een levende legende, slim en cool en mooi, en als ik herboren kon worden, gewoon opnieuw beginnen als iemand anders, zou ik haar willen zijn, ook al hebben we elkaar nog nooit ontmoet. Zij zou er ongetwijfeld geweldig uitzien met een pony.

Ik weet bijna zeker dat ze David levend hadden opgegeten op Mapleview, als Lauren er niet was geweest met het impliciete dreigement dat ze ieder die het waagde haar broertje te pesten persoonlijk zou vernietigen. In plaats daarvan lieten ze hem met rust. Letterlijk. Hij is *altijd* alleen.

Ik hoop dat ik niet al te bot ben wanneer ik zeg dat ik geen zin heb om te praten. Gelukkig is hij zo te zien niet

beledigd. Hij is natuurlijk wel een rare, maar de wereld is al klote genoeg zonder dat mensen ook nog kloterig tegen elkaar gaan doen. En wat hij zei over de hemel en zo, daar zit wel wat in. Niet dat ik met David Drucker wil praten over wat er met mijn vader is gebeurd. Ik kan geen onderwerp bedenken waar ik minder graag over praat, behalve misschien over de omtrek van Violets dijen – wie kan het tenslotte ene moer schelen wat voor spijkerbroek ze draagt. Maar toevallig ben ik het met David eens. De hemel is net zoiets als de Kerstman, een verzinsel om onnozele kleine kinderen voor de gek te houden. Op de begrafenis hadden vier verschillende mensen het lef om tegen me te zeggen dat mijn vader nu beter af is, alsof zes meter onder de grond begraven liggen hetzelfde is als een zonvakantie. En mijn vaders collega's waren nog erger, die haalden het in hun hoofd om te zeggen dat hij te goed was voor deze wereld. Wat, als je er ook maar een seconde over nadenkt, helemaal nergens op slaat. Hebben soms alleen slechte mensen het recht om te blijven leven? Ben ik er daarom nog?

Wat mij betreft was mijn vader de beste man ter wereld, maar nee, hij was niet té goed voor deze wereld. En hij is niet beter af. En ik geloof verdomme ook niet dat alles een reden heeft, dat God dit zo heeft bedoeld, dat het zijn tijd was om te gaan. Alsof hij een afspraak had die hij niet mocht missen.

Nee, daar trap ik niet in. We kennen allemaal de waarheid. Mijn vader is genaaid.

Na een tijdje zet David zijn koptelefoon op en haalt een groot boek tevoorschijn, met op de rug de woorden *Handboek voor de classificatie van psychische stoornissen IV*. Ik zit bij bijna elk vak bij hem in de klas – we doen allebei het

pre-universitaire programma – dus ik weet dat hij dit niet voor school moet lezen. Als hij in zijn vrije tijd over psychische stoornissen wil lezen, moet hij dat natuurlijk zelf weten, maar gebruik dan een iPad of zoiets zodat niemand het ziet. Zijn overlevingsstrategie mist duidelijk nog regel één van Mapleview: loop niet te koop met je eigenaardigheden. Het is beter om je innerlijke freak verborgen te houden, zo nodig onder een astronautenhelm. Dat is waarschijnlijk de enige manier om het er levend van af te brengen.

De rest van de lunchpauze werk ik gedachteloos mijn kleffe boterham weg. Af en toe piept mijn telefoon, appjes van mijn vriendinnen. Maar ik doe mijn best om niet naar hun tafel te kijken.

VIOLET: Hebben we iets verkeerd gedaan?

Waarom zit je daar?

ANNIE: WTF!!?!?!?

VIOLET: Geef alsjeblieft antwoord. Wat is er?

ANNIE: K! Hallo, hier aarde voor K!

VIOLET: De waarheid graag: deze spijkerbroek, ja of nee?

Als je twee beste vriendinnen hebt, is er altijd wel iemand kwaad op iemand. Doordat ik niet terug heb geappt, ben ik vandaag het doelwit. Ik weet gewoon niet hoe ik moet uitleggen waarom ik niet bij hen kan komen zitten. Dat het als verraad voelt om daar vooraan aan die tafel met hen te gaan zitten kletsen. Ik wil wel laten weten wat ik van Violets broek vind, maar sinds het overlijden van mijn vader vind ik het lastig om tactvol te zijn. Het is nergens voor nodig om te zeggen dat, hoewel er niets mis is met haar dijen, ze er

door die verhoogde taille een beetje propperig uitziet.

Ik heb mijn moeder gesmeekt om vandaag thuis te mogen blijven, maar ze zei nee. Ik wilde niet naar de kantine, niet van de ene les naar de andere en me schrap zetten voor de zoveelste serie ongemakkelijke gesprekken. Eerlijk gezegd is iedereen op school heel aardig geweest. Bijna oprecht zelfs, wat haast nooit voorkomt hier. Het is niet hun schuld dat alles – school dus – opeens ongelooflijk stom en zinloos lijkt.

Toen ik vanochtend wakker werd, was ik niet dertig zaloge seconden lang mijn geheugen kwijt. Die heerlijke halve minuut elke morgen, waarin mijn hoofd leeg is en ik geen verdriet voel, heeft me er de laatste tijd doorheen geholpen. In plaats daarvan was ik meteen ontzettend kwaad toen ik wakker werd.

Het ongeluk is al een hele maand geleden gebeurd. Dertig onmogelijke dagen. Natuurlijk weet ik best dat mijn vriendinnen gewoon niets goed kunnen doen op dit moment. Als ze iets hadden gezegd als: ‘Kit, ik weet dat het een maand geleden is dat je vader is gestorven, dus het zal vandaag wel extra moeilijk voor je zijn’, zou ik me nog steeds hebben geërgerd. Want waarschijnlijk was ik dan gaan huilen, en als dat gebeurt – en dat doet het een keer – wil ik niet op school zijn. Aan de andere kant weet ik vrij zeker dat Annie en Violet, ook al zijn ze er niet over begonnen, het niet compleet vergeten zijn. Met hun Starbucks-lattes in de hand – allebei dezelfde smaak – liepen ze gezellig te kletsen over het gala en over met welke jongen ze daar het liefst naartoe zouden gaan. Waarschijnlijk namen ze aan dat ik last had van de maandagblues. Ze verwachtten duidelijk dat ik gewoon mee zou doen.



Ik denk dat ze vinden dat ik er onderhand overheen zou moeten zijn.

In elk geval is het niet de bedoeling dat ik nog steeds loop te kniezen in mijn vaders oude overhemd.

Vandaag is het een maand geleden.

Vreemd dat uitgerekend David Drucker de enige was die precies het goede zei: 'Je vader had niet dood moeten gaan. Dat is totaal oneerlijk.'

'Je gaat alweer twee weken naar school,' zei mijn moeder tijdens het ontbijt, nadat ik nog eens had gesmeekt om thuis te mogen blijven. 'De eerste keer weer gaan is het moeilijkst. Dat heb je gehad.' Ja, dat heb ik gehad, maar mijn vader is dood, terwijl ik geen schrammetje heb. Ik zou liever twee blauwe ogen hebben, gebroken botten, inwendige bloedingen, opvallende littekens. Misschien zou ik er het liefst helemaal niet meer zijn. In plaats daarvan mankeer ik niets, als door een afschuwelijk soort wonder.

'Ga je naar je werk?' vroeg ik, want als ik het moeilijk vond om naar school te gaan, moest het voor haar toch ook niet meevallen om haar werkkleren en haar hoge hakken aan te trekken en naar het station te rijden. Vanzelfsprekend wist ze wat voor dag het was. In het begin, toen we net thuis waren uit het ziekenhuis, huilde ze aan één stuk door, terwijl ik droge ogen had en niets voelde. Die eerste paar dagen zat ik, terwijl zij huilde, met opgetrokken knieën stil op de bank. Ik rilde de hele tijd van de kou, ook al had ik duizend lagen kleding over elkaar aan. Nog steeds lukt het me niet om echt warm te worden, ook al is het een maand later.

Maar mijn moeder heeft zich zo te zien weer in de hand. Ik herken haar weer als haar vroegere zelf. Je zou het niet zeggen als je haar in het weekend ziet, in een joggingbroek,

op sneakers en met een paardenstaart, of als je denkt aan hoe ze eruitzag direct na het ongeluk, kapot en grauw en in elkaar gedoken, maar op haar werk is mijn moeder een keiharde tante. Ze is directeur van een online reclamebureau, Ruis op de Lijn. Soms hoor ik haar aan de telefoon schreeuwen tegen haar medewerkers, en dan gebruikt ze woorden waarvoor ik huisarrest zou krijgen. Zo nu en dan staat haar foto op de cover van een vakblad, met koppen als: DE VEELZIJDIGE TOEKOMST VAN VIRALE MEDIA. Zij is het brein achter dat filmpje met die zingende honden en katten. Bij de laatste telling had het zestien miljoen hits. En die geweldige pop-upreclame over ontbijtgranen met die homoseksuele vaders, de een gekleurd, de ander blank, is ook van haar. Voordat ze weduwe werd en alles werd ondergedompeld in verdriet en rouw, was ze behoorlijk stoer.

‘Natuurlijk ga ik naar mijn werk. Waarom niet?’ vroeg mijn moeder, terwijl ze mijn pas halflege mueslischaaltje oppakte. Vervolgens gooide ze het zo hard in de gootsteen dat het brak.

Ze vertrok, in haar gebruikelijke ‘werkkleding’ – een zwarte kasjmieren trui, een kokerrok en stiletto’s. Ik twijfelde of ik de glasscherven in de gootsteen zou opruimen. Misschien zou ik me dan per ongeluk expres snijden, een beetje maar. Ik was benieuwd of ik het zelfs maar zou voelen. Maar meteen besepte ik dat dat toch wat te dol zou zijn, ook al zit ik nu in een fase waarin elk dingetje doordrenkt is van een diepere betekenis. Zoals het dragen van dat mannenoverhemd naar school. Ik heb de troep laten liggen voor mijn moeder.

Lees verder in *Het ongelukproject*.



[www.defonteinmeidenboeken.nl](http://www.defonteinmeidenboeken.nl)

Oorspronkelijke titel: *What to say next*

Verschenen bij Delacorte Press

© 2017 Julie Buxbaum

Voor deze uitgave:

© 2018 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Marie-Louise van Dongen

Omslagafbeelding en -ontwerp: Lennart Wolfert

Grafische verzorging: Zeno

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 4456 1 (e-book 978 90 261 4457 8)

NUR 284, 285